

[Ellemann-Jensen]

ringens løsning; ikke fordi det i sig selv er godt nok bare at ligge lavere end tidligere, men for at stille tingene i relief, for vi må da erkende, at der kan ligge for meget i den løsning, der kommer frem her. Vi er stadig i den situation, at der bliver pumpet mere købekraft ud til landets lønmodtagere, end der er reel basis for i produktionen, og at man derfor fortsat skal låne i udlandet. Det er situationen.

Men sagen er jo også den, at når man især i det første år oplever så kraftige stigninger i lønudviklingen, som tilfældet er, så er det, fordi man skal feje op efter en gammel løsning, man skal feje op efter den løsning, der blev gennemført i 1977, og som både skabte en række problemer og udskød en række problemer. I 1977 lagde man jo grunden til problemerne omkring garantibetalingen, og den voldsomme forhøjelse af garantibetalingen, som den daværende regering fik et flertal i denne sal til at gennemføre, gav jo stor afsmitning i lønniveauerne og satte for alvor gang i eksporten af danske arbejdspladser. Det er ikke lige den form for eksport, vi i venstre ønsker at fremme, så derfor er vi tilfredse med, at der denne gang alene sker den justering af garantibetalingen med 1 kr. og 20 øre i timen, som følger af optøningen af de indefrosne dyrtidsportioner.

Vi finder det rimeligt, at regeringen ikke foreslår en egentlig stigning i garantibetalingsniveau. Dermed ville man nemlig ikke have gjort de lavestlønnede nogen tjeneste; for en egentlig stigning i garantibetalingen ville dels skabe øget arbejdsløshed blandt de lavestlønnede, og især ville ungdomsarbejdsløsheden vokse, dels ville der blive skabt en lønglidning, som i sidste ende netop ville skabe problemer for de svageste grupper i samfundet. Men skulle det ske, at regeringen engang i fremtiden igen må gribe ind i en overenskomstsituation, hvad vi bestemt ikke håber, ja, så vil vi da i øvrigt anbefale regeringen at søge problemerne omkring de svageste grupper løst ved skattepolitiske løsninger.

Den politiske vurdering af regeringens løsning bør også rumme en erkendelse af, at det ikke var politisk muligt at skabe den ændring i den automatiske dyrtidsregulering, som venstre gerne havde set. Vi må i venstre vurdere situationen således, at der uden om venstre eksisterer et flertal i folketinget, et meget

bredt flertal, for at bevare den automatiske dyrtidsregulering, og det er på den baggrund, vi må resignere. Det lykkedes ikke denne gang at få begrænset denne ødelæggende automatik i det danske løndannelsessystem. Forhåbentlig har vi bedre held, hvis der skulle opstå en næste gang.

Det er for øvrigt glædeligt, at der i den løsning, vi har fået lagt frem her, sker en rimeligere fordeling af byrderne på de enkelte lønmodtagergrupper, end tilfældet var i 1977. Vi finder det positivt, at man nu forbedrer den taktregulering, som sikrer de offentligt ansatte imod den relative udhuling af deres lønudvikling, som ligger i den private sektors lønglidning. Vi finder det også væsentligt at slå fast, at denne forbedrede taktregulering naturligvis også vil komme til at gælde for de funktionærgrupper på det private arbejdsmarked, som har ordninger med taktregulering.

Det er i den offentlige debat hævdet, at der eksisterer et voldsomt efterslæbsproblem for offentligt ansatte, og at man for at undgå fremtidige efterslæbsproblemer burde gennemføre fuld taktregulering. Til det sidste må man sige, at en 100 pct.s taktregulering ville være en urimelighed, fordi lønglidningen på det private arbejdsmarked bl. a. indeholder sådanne stigninger, som modsvarer anciennitetsstigninger m.v. i den offentlige sektor.

I det hele taget skal man være forsigtig med at foretage direkte sammenligninger imellem lønsituationen for offentligt ansatte og lønningerne for privat ansatte, for tallene kan ikke direkte sammenlignes. Der spiller mange ting ind, der vanskeligt lader sig måle: jobsikkerhed, pensionsforhold, arbejdsvilkår i det hele taget og mange andre ting.

Det er også urimeligt at tale om, at der skulle være opstået et lønefterslæb, bare fordi lønrelationerne i dag er nogle andre, end de var for to år siden. Der er jo ingen naturlov, der siger, at de lønstrukturer, man havde for to år siden, præcis er dem, som man til tid og evighed skal blive hængende fast i. Tværtimod er der vel noget, der taler for, at der er grupper blandt de offentligt ansatte, som i dag er udsat for, skal vi kalde det et mindre efterspørgselspres end for to år siden. Hvis man prøver at betragte det ud fra en udbuds/efterspørgsels-situation, så er der på væsentlige dele af det offentlige arbejdsmarked i dag ikke den mangelsituation, der var